

Szoliva János:

Visszájára fordul

Visszájára fordul a nap.
Megjön mindenki, aki elment,
előkerül az elveszett.

A helyére kerül minden,
polcra repülnek a könyvek.
Hangosan csak a visszhang nevet.

Belénk mar az este,
sötéttel telik az ágy –,
nem ismernek egymásra a pizsamák.

Álmunkban ott a máshol,
az is velünk alszik, aki nincs már.

Megvigasztal

Ha nagyon esne,
ha elkapna a zápor,
elképezelem,
hogyan menekülnék –

Talán beszaladnék egy házba,
és onnan figyelném,
elvonulnak-e a fellegek.
Mindig megvigasztal egy kis bizonytalanság.

Elágazik

Vonalat húzok papírosra,
akár út is lehetne.
Ha kidomborodna,
ha kiszélesedne,
mehetnék rajta akármerre –

Elágazik találgatásom.

Vannak még

Hiszem, hogy forgandó,
és van szalmaszál –
És persze a csodák,
hogy a galamb sülve száll.

Édes és keserű

Valami félbehagyott,
valami elhallgatott,
mit vézna sorokba tuszkolok –,
édes és keserű a múlt.

„Kiszere”

Hosszú nap minden nap,
„kiszere méra bávatag” –,
magammal nézek farkasszemem.

Megfognak, elengedik

A nők gyakran háttal állnak,
csak ritkán fordulnak feléd.
S hogy boldog légy,
hogy ne fájjon,
megfognak,
elengedik kezedet.

Hol a találkozás?

Kezdődik. Abbamarad.
És hol az akkor,
hol a találkozás?
És hol hever a délután?

És hol a pillanat,
ami megmarad –,
ami virág valahol?